

Kronieken Effata maart 2006

Guido heeft zijn mooiste kazuifel aangedaan, want we beginnen vandaag, Aswoensdag, een mooie tijd. Een tijd om uit te zoeken waar we heen willen, om een kaart te nemen en onze koers opnieuw te bepalen. Als we kunnen doen we dat met een GPS-systeem, waarbij God, als we voorbij onze bestemming rijden, zegt: "Je wilt daar komen, maar je rijdt te ver, ik bereken je weg opnieuw, ik ga met je mee, opdat je mag komen waar je moet zijn." Daarbij krijgen we simpele tekens zoals verkoalde as en geurige olie: tekens dat we geschapen zijn uit het stof van de aarde, maar ook uit de adem van God. Het evangelie is uit Matteüs 26, 31-46, met het verhaal over de zes werken van barmhartigheid, het zevende 'de doden begraven' komt uit het boek Tobit. Zeven is toch een getal van volheid! Als aandenken aan deze viering en als inzet van deze vasten krijgen we een klein harpje - little David play on your harp - opdat vrede en muziek altijd bij ons zouden zijn.

Na de viering is er koorrepetitie voor het grote 100/10/1 feest, een repetitie die wat de vierstemmige Majellamis betreft meer dan nodig blijkt te zijn!

Donderdag 2 maart: opzetten van de tentoonstelling in de Taborzaal en vergadering van de stuurgroep waar we de kennismaking in het najaar met andere lekengroepen, die aanleunen bij de spiritualiteit van de redemptoristen, voorbereiden. Als ik het altaarstuk zie, dat Lut gemaakt heeft voor deze feestelijke dag, kan ik niets anders dan O! denken. Er staan zelfs twee O's op en bij nader toezien zelfs een 1: een slimmere mens dan ik zou onmiddellijk gezien hebben dat er een feestelijke **100** op staat.

Zaterdag 4 maart 2006: een luisterrijke dag voor Effata: het **100/10/1** feest is er eindelijk, lang voorbereid. Er zijn heel veel oudere broeders opgedaagd, Broeder Waldebert is rad van tong, de taarten smaken prima, de bisschop looft Effata: je leest het allemaal in mijn verhaal 'Van een oude kapel en een jonge gemeenschap', in de brief van Viviane en in de tekst van Broeder Waldebert op onze website. Wat mij extra opvalt, is het gevoel van tevredenheid dat er heerst: het Effatawonder heeft weer gewerkt, alles is vlot verlopen, de bisschop is gekomen, het koor heeft goed gezongen, de viering was feestelijk, dankend en weldoend.

Tabor handelt over roeping en hoe moeilijk het is om die in de praktijk om te zetten. Een rijke man die niet de hemel binnen geraakt en het oog van de naald zijn beelden, misschien uit een verder verleden, maar antwoordt toch maar op de vraag: "Geloven wij nog in wonderen?" Met het beeld van het 100/10/1 feest voor ogen zou ik volmondig "Ja" zeggen!

Op de repetitie leren we in sneltempo 121 'Als mensen samenkomen' aan. Het is van J.S. Bach en niet zo heel moeilijk, maar de tekst is heel goed van toepassing op onze gemeenschap. We leren smeken in 114 'Dit huis vol mensen' en we oefenen de Majellamis tot we op automatische piloot terecht komen en Guido op Freddy Quinn (Die Gitarre und das Meer) begint te lijken. Als 105B 'Thuma mina' weer vlot door de zaal klinkt, zijn we voorbereid op de volgende viering.

Guido verwoordt de dank van velen voor het feest van de voorbije zondag waarbij de boventoon was dat men blij is dat wij hier samenkomen. Wij beginnen vandaag, 11 maart, met de twee eerste werken van barmhartigheid, die ons met een warm hart doen kijken naar de mensen rondom ons. Voor 'de hongerigen spijzen' en 'de dorstigen laven' lezen we in Joh. 6, 1-15 het verhaal van de gerstebroden en de vissen, van het vertrouwen van een eenvoudige jongen, van eraan beginnen en niet wachten tot allerhande organisaties het gehele probleem opgelost krijgen en van ons vrij te maken van het gevoel dat wij, gewone mensen, niets meer moeten doen. De eerste twee vensters van het vastenhuis worden geopend op de prachtige schilderijen van de Meester van Alkmaar. Magda spreekt over de Wereldwinkels, die zorgen voor aankoop bij kleine boeren en voor een coöperatieve prijsbepaling, die helpen door prefinanciering en overbruggingskredieten en die door projecten op lange termijn de toekomst verzekeren. Als wij dus niet solidair zijn door aankoop van die producten van eerlijke handel, zelfs aan een hogere prijs, wie zal dan wel solidair zijn? Wij bidden en zingen het Tafelgebed voor de vastentijd: "Rond uw woord roept Gij, o Heer, ons altijd weer opnieuw bijeen, om tranen te drogen van mensen die gebroken zijn" en wij bidden voor de vader van Kristof die overleden is. Nadien kijken we naar een filmmontage over het Caraësproject voor de vasten: 'De safari van Omari'. Het is Gevi: er zijn weer lekkere boterhammen van kramiek en suikerbrood en Guido spreekt over het wonder van Effata.

Op 16 maart maken we kennis met twee Redemptoristinnen van het nu gesloten klooster in de Katelijnestraat te Brugge die in Harelbeke een woning hebben gevonden en zich daar op hun manier in de parochiewerking hebben ingeschakeld. Zij leggen er terecht de nadruk op dat zij hun roeping trachten verder te beleven en op hun gebedsleven. Wij luisteren naar elkaar omdat we allemaal het christelijke leven willen laten uitgroeien in alle richtingen, contemplatief of actief, en dat in het kader van de droom van Effata: een plaats waar allen kunnen samenleven, met respect voor de keuze van hun roeping.

Derde 'zaterdag' van de vasten op 18 maart: Annette vraagt dat we onze harpen op elkaar zouden mogen afstemmen. Vandaag spreken we over de twee volgende werken van barmhartigheid: 'de zieken bezoeken' en 'de gevangenen opzoeken'. Wat dat laatste betreft wijst Guido op een traditie van 30 jaar zingen in de gevangenis op vijf hoogdagen in het jaar. Dat zingen geeft voor de gevangenen ambivalente gevoelens: enerzijds is er dat pijnlijke gevoel van 'wij blijven hier en zij gaan weer weg', maar anderzijds is er het feit dat wij er altijd zijn, ook op Kerstmis na de nachtmis om samen met hen zingend te vieren. Het evangelie is uit Matteüs 8, 5-17, over de genezing van de knecht van de centurio en de genezing van Petrus' schoonmoeder, maar vooral over een groot vertrouwen. Lena spreekt over de vrijwilligers in de palliatieve zorgen, over ondersteuning in de zorg, niet om het verplegende personeel te vervangen maar om een beetje 'maatschappij' binnen te brengen, over het helpen bij de maaltijden om zo iedereen op maat en wanneer men het wil een eigen maaltijd te geven binnen die drukke ziekenhuissfeer en over de ondersteuning van de dikwijls ontredderde familie door 'mantelzorg'. Wij bidden voor mooi weer op de bosklas en wij bidden voor rechtvaardigheid voor geïnterneerden die in de gevangenis zijn opgesloten en daar feitelijk niet thuishoren en om het vertrouwen dat Jezus bezielde heeft. Het slotlied vat Effata samen: "Om mens voor een mens te zijn, om niet te zijn verloren."

In de repetitie van 24 maart oefenen we toch nog maar verder de Majellamis in en daarbij is Walter's 'ik geloof' zo duidelijk dat het is alsof hij onmiddellijk martelaar wil worden. Het wordt al een beetje paassfeer want nu herhalen we de liederen voor de Paasweek: 'Blijf nu hier ...', 'Waarom hebt Gij mij verlaten' en het wondere 'Dan zal ik leven'. Het lied van de mens (3) hoort er ook nog bij, maar dat is niet meer zo duidelijk voor 'Wat, rabbijntje zal gebeuren als ...' en helemaal niet voor 'Tineke van Heule', maar het is verfrissend zingen en het doet deugd.

Op 25 maart verwelkomt Gerrit ons voor de viering, maar het is ook zijn taak Broeder Eduard, een zwarte novice van de Broeders van Liefde uit Tanzania te verwelkomen en hem als tolk bij te staan in zijn verhaal hoe ze daar bij hen de werken van barmhartigheid beleven: de tafel dekken voor vluchtelingen, geestelijke dorst lessen door cursussen te geven, dakloze vreemdelingen herbergen, als vriend zieken begeleiden tot hun terugkeer in de maatschappij en jongeren helpen in hun rehabilitatie tot het normale leven. Dat verhaal sluit naadloos aan bij het evangelie uit Matteüs 15, 21-28, dat vertelt hoe ook Jezus heeft leren om te gaan met mensen die anders zijn en een stap heeft moeten zetten om het grote vertrouwen te zien in de Kananese vrouw die om hulp roept voor haar dochttertje. Wij denken na over de vraag: "Wat heb jij gedaan voor de minsten?" en wij bidden voor de kleine moedige zuster Sabine die haar apostolaat in Venezuela verder zet en voor een jongen die het leven niet meer aankon. Wij hebben ook gasten: Pater Hugo en broeder Karl uit Zwitserland en de paters Johannes en Winfried uit Duitsland. Pater Hugo noemt zichzelf met zijn kunstenaarsnaam 'Hugo de Matran', maar eigenlijk heet hij Hugo Heule en daarom zingen we voor hem ... 'Tineke van Heule'. Onze gasten bezoeken het klooster in de Voskenslaan en leren op tamelijk grondige wijze het rijke en het gewone Gent, de Kuip, de 19de eeuwse gordel en de haven kennen. Effata kennen ze nu al heel wat beter.

Lut leidt ons op woensdag door het Tabormoment op tekst van Joh. 12, 20-33 met het beeld van de graankorrel die moet sterven om brood te worden, om te leven. Wij worden uitgenodigd om 'leven' prijs te geven en zo opnieuw te groeien naar het Leven.

Op 31 maart komt een kleine groep samen om de komende vieringen van de Paasweek voor te bereiden. Ook de ontmoetingsdag 'Het leven delen – samen bouwen' op 1 oktober 2006 met leken en paters redemptoristen uit de gehele Sint-Clemensprovincie krijgt stilaan vorm.

Het was een feestelijke maand met herinneringen en dankbaarheid, een aanzet voor de toekomst.